

[Udenrigsministeren]

de øvrige nordiske lande, som vi jo også har gjort det igennem mange år.

Jeg bør ikke afslutte denne redegørelse uden en kort omtale af situationen i det sydlige Afrika.

Først og fremmest må det med stor tilfredshed noteres, at Zimbabwes regering fortsætter bestræbelserne for at opnå forsoning, genopbygning og udvikling af landet. Det er vort håb, at andre lande ligesom Danmark vil yde den nødvendige bistand hertil.

Sydafrika har beklageligvis endnu ikke taget ved lære af den fredelige forhandlingsløsning i Zimbabwe. Den ulovlige besættelse af Namibia fortsætter.

Iværksættelsen af de fem Vestmagters og FNs plan for Namibias overgang til selvstændighed og flertalsstyre gennem afholdelsen af frie og almindelige valg bliver fortsat forsinket på grund af Sydafrikas forhalings-taktik.

Der har dog i den senere tid trods alt kunnet spores en positiv udvikling i dette spørgsmål, bl. a. under de forhandlinger, der i slutningen af oktober i år fandt sted mellem en højtstående FN-delegation og regeringen i Pretoria, og hvor der har vist sig tegn på, at den sydafrikanske regering bevæger sig henimod en accept af Namibiaplanen. Forhåbentlig holder dette stik, således at fred og frihed snarest kan komme til Namibia.

I selve Sydafrika har vi siden Zimbabwes uafhængighed været vidne til en stigende social uro, som antager mere og mere voldelige former. Den sydafrikanske regering har på trods af den megen tale om reformer kun foreslået kosmetiske ændringer af racelovgivningen. Det hvide mindretal synes uden reel vilje til at erkende, at der kræves en hurtig og gennemgribende afvikling af apartheidsystemet, hvis en omfattende voldelig konfrontation skal undgås. Det er nødvendigt at øge og effektivisere det internationale samfunds pres imod Sydafrika.

Lad mig understrege, at regeringen fortsat agter at føre udenrigspolitikken efter de hidtil gældende retningslinjer. Regeringen vil bestræbe sig for fortsat at sikre det traditionelle, brede parlamentariske grundlag for Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik.

I denne forbindelse er det udenrigspolitiske nævns rolle naturligvis af særlig betydning, og regeringen vil derfor lægge vægt på at bevare den gode og løbende kontakt med

de politiske partiers repræsentanter, som møderne i nævnet giver mulighed for.

Lasse Budtz (S):

Denne udenrigspolitiske debat finder sted på et tidspunkt, hvor der hersker en betydelig international spænding. For få dage siden vedtog Socialistisk Internationale en resolution, hvor man på første side konstaterer, at det er klart, at i den øjeblikkelige situation er freden mere alvorligt truet end på noget andet tidspunkt i de senere år. Denne konstatering foretager man samtidig med, at den økonomiske verdenskrise med øget arbejdsløshed fortsætter, hastigheden i våbenkapløbet øges og afstanden mellem de rige stater i Nord og de fattige stater i Syd bliver stadig større.

Situationens alvor understreges næsten tragikomisk af den kendsgerning, at vi nærmest blev henrykte over, at 35 landes delegationer i Madrid blev enige om bare en dagsorden. Tænk, de har virkelig besluttet at tale med hinanden!

Dertil kommer, at der på begge sider af Atlanterhavet hersker en ikke ubetydelig usikkerhed med hensyn til den politik, den kommende amerikanske præsident vil føre. Vi ved ganske vist, hvad han sagde under valgkampen, og en del af det kan nok vække bekymring, hvis han altså efterlever det. Men også en præsident må dømmes og bedømmes på sine gerninger, og tvivlen må indtil engang i januar komme Ronald Reagan til gode, især da man også har fortalt os, at han for fuld kraft er på vej fra højre ind mod midten.

Hvad vi derimod ved med fuldstændig sikkerhed, er, at de vesteuropæiske lande og USA har behov for et fortsat tæt samarbejde økonomisk og sikkerhedspolitisk, og at befolkningernes flertal klart ønsker dette samarbejde. Hvor godt det bliver, afhænger af den nye præsidents ønsker om at efterleve, hvad han sagde, men det afhænger også af styrken i samarbejdet mellem de vesteuropæiske lande indbyrdes. Og vi har udenrigsministerens ord for, at dette samarbejde er under udvikling, uden at det i øvrigt på nogen måde er gået ud over det nordiske samarbejde.

Det nye amerikanske senat er ifølge den amerikanske presse parat til at give præsi-